

Jan van Helsing

POLITIC INCORECT

**Fapte incomode și adevăruri periculoase
despre care ne este interzis să discutăm!**

Traducător:
Georgiana Stănculescu

ANTET

CUPRINS

Încă gândiți incorect din punct de vedere politic, sau ați fost deja convingși?..	5
1. Libertate de exprimare a opiniei sau propagandă? Despre pericolul radicalizării!	35
2. Manipularea opiniei în Germania	39
3. Minciuna creșterii	68
4. Ecologiștii acționează ca „unelte“ ale sectorului financiar?	70
5. Planurile de război ale rușilor? E o sintagmă incorectă din punct de vedere politic!	74
6. Codul Alimentar	79
7. O zi de Septembrie	96
8. Secrete ascunse – sau ceea ce lumea nu trebuie să știe!	106
9. Bundeswehrlul are în posesie „farfurii zburătoare“?	110
10. Transformarea Republicii Federale Germane în RDG	123
11. Violența împotriva polițiștilor ia amploare	129
12. Exista „corectitudine politică“ în Evul Mediu?	134
13. „Dosarul Secret Hess“ – Crime de gândire în secolul 21	144
14. Fiul unui membru Illuminati rupe tăcerea – Interviu cu Ben Morgenstern	154
15. „Cum, fiul dumneavoastră nu este homosexual?“	171
16. Persecuția creștinilor: Nu e o reminiscență a Imperiului Roman!	177
17. Imigranții și cenzura presei germane	181
18. Cine are de câștigat?	192
19. Critica la adresa vaccinurilor – incorectă din punct de vedere politic și medical!	206
20. Prin Kurdistanul sălbatic	219
21. Minciunile Climatice	237
22. Corectitudinea și incorectitudinea politică se află în interiorul nostru... Cuvânt de încheiere	259
Referințe	275

Încă gândiți incorect din punct de vedere politic, sau ați fost deja convinși?

„Cenzura este cea mai rușinoasă dintre surori, cea mare se numește Inchiziție. Cenzura este cea mai vie mărturie a clasei conducătoare, care poate ține astfel în frâu doar sclavii neștiutori, dar nu poate conduce popoare libere.“

Johann Nepomouk Nestroz (1801-1862)

Dragi cititoare și cititori,

trăim într-o perioadă fascinantă. Am început să lucrez la această carte la începutul anului 2012 – un an de o însemnătate deosebită. Conform profețiilor mayase și calendarului creat de ei, ne aflăm la începutul unei perioade de tranziție. Anul 2012 ar fi trebuit să anunțe sfârșitul materialismului și să declanșeze schimbări semnificative pe toate planurile, la nivel mondial. Tema a fost preluată de Hollywood și de cele mai importante canale mass-media, care din cauza orizonturilor limitate, a motivelor tehnice existente, sau la cererea puternicelor ordine și grupări care coordonează din umbră evenimentele mondiale, au descris acest fenomen ca „Sfârșitul lumii“, iar între cei cunoscuți ca prevestitori ai sfârșitului lumii, adepți ai teoriei conspirației, sau ai sectelor religioase au avut loc numeroase confruntări. Chiar și oamenii de știință au fost ridiculiizați. Mulți oameni din întreaga lume vorbesc despre o mare schimbare în această nouă perioadă, despre libertate, independență și evoluție spirituală.

În ceea ce privește libertatea de opinie în țara noastră, respectiv în Europa, ne întorcem și mai mult în Evul Mediu – într-o epocă în care părerile care veneau de la Cel de Sus erau respectate cu strictețe, iar cei care aveau un comportament potrivit erau aruncați în închisoare sau condamnați la moarte. În cei 44 de ani de când am venit pe lume pe această planetă, am călătorit în peste 80 de țări și datorită cercetărilor făcute acolo, am avut contact și cu populația nativă a acestora. Dacă vorbim despre activitatea mea ca editor sau autor de non-ficțiune, trebuie să menționez că două dintre cărțile mele au fost interzise din cauza exprimării politice și mulți mi-au spus: *„Cărțile sunt interzise doar în dictatură.“* Atunci i-am corectat și le-am explicat că și în Germania în fiecare an, anumite cărți sunt interzise iar oamenii pot fi condamnați la închisoare, câteodată pentru câțiva ani, din cauza unor delict de opinie, adică *o exprimare incorectă din punct de vedere politic*, mai exact *o exprimare nedorită din punct de vedere politic*. Alții își pierd locul de muncă sau poziția politică numai din cauza unei

declarații politice – cu toții sunt victimele unei „Poliții a Opiniei“. Reacția este, de obicei, de a da din cap.

În trecutul german există imagini cu cărți în flăcări, și este cunoscut faptul că în RDG cărțile nu puteau fi publicate în voie. Dar în momentul actual situația chiar s-a schimbat? Tema, mai exact conținutul cărților și ziarelor indicate, este diferit, dar încă există interdicții! De aceea, sunt de părere că nu putem vorbi despre o „exprimare liberă a opiniei“ în adevăratul sens al cuvântului. Mulți oameni vorbesc, adesea, despre „cenzură“, iar elvețienii consideră Legea Anti-Rasism, ca fiind „Legea Botniței“. De fapt, în Germania, se dorește interzicerea partidelor nedorite. Persoanele cu o viziune *incorectă din punct de vedere politic* își pierd locul de muncă, sau li se blochează contul de economii, deoarece sunt membri ai unui partid „greșit“. Este acest lucru democratic? O democrație nu este alcătuită dintr-o varietate de păreri care pot fi și contradictorii?

De fapt, situația e de așa natură, încât avem foarte multe partide pe care le-am putea vota, dar dacă un cetățean îndrăznește să voteze cu un alt partid în afară de CDU (Uniunea Creștin-Democrată), toleranța nu se mai aplică. Cel care se opune legilor nevăzute ale *corectitudinii politice*, va fi condamnat !

Da, dragi cititoare și cititori, așa stăteau lucrurile – în anul 2012. Dacă până acum aveți o opinie fermă conform căreia: „*în Germania poți spune absolut orice, deoarece libertatea de opinie este un drept garantat de lege*“, ei bine, vă înșelați. Cu siguranță, ne putem exprima mai liber decât în China, sau în Iran, sau în Coreea de Nord, dar există anumite teme care nu pot fi abordate și nici publicate. Altfel, urmează o cavalcadă socială – provocată de mass-media – și de regulă, o pedeapsă. O pedeapsă pentru o opinie incomodă din punct de vedere politic, pe care mulți o susțin din inimă, a cărei veridicitate poate fi dovedită, dar nu este dorită...

Cel mai cunoscut exemplu în acest sens, este Thilo Sarrazin, a cărui carte a fost cauza unor controverse uriașe în Germania anului 2011, deoarece a tratat un subiect foarte delicat – mulți musulmani nu își doresc să se integreze în Germania – cu care cetățenii se confruntă în fiecare zi, pe stradă, dar despre care nimeni nu „ar trebui“ să vorbească.

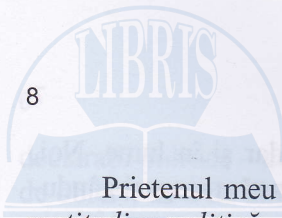
Totul se rezumă la un anumit grup de persoane care stabilesc ceea ce trebuie și ceea ce *nu trebuie* să fie dat publicității în mass-media, pentru a induce doar o anumită părere, altele fiind, desigur, nedorite. Mai ales pe noi, autorii, jurnaliștii și editorii ne caracterizează teama de a scrie o propoziție negândită sau prea sentimentală, care să constituie o infracțiune și să ne aflăm în imposibilitatea de a ne câștiga pâinea. Însă „opiniile“ sunt viața noastră. Și ceilalți oamenii, concetățenii noștri, au dreptul să intre în contact și cu alte opinii, și să-și creeze propria imagine despre lume. Au dreptul să decidă ceea ce este „bun“ și ceea ce este „rău“ pentru ei înșiși și ceea ce este „adevărat“ și „neadevărat“ în reportajele mass-media – iar înainte de toate este important să cunoaștem ceea

ce este considerat ca fiind ADEVĂRUL în țara noastră, dar și în lume. Noi, autorii, am ajuns să lucrăm cu o foarfecă în cap? Să ne cenzurăm singuri gândurile? E „normal“?

Cum a apărut termenul „corectitudine politică“?

Lexiconul Internetului, Wikipedia oferă o explicație: „*Termenul provenit din limba engleză, politically correct, este o adaptare a ideii conform căreia anumite forme de exprimare și acțiuni care ar putea să ofenseze anumite grupuri sensibile din punct de vedere politic – cum ar fi minoritățile de altă etnie, sau de alt sex – trebuie să fie eliminate. Este vorba despre un limbaj caracterizat de o puternică sensibilitate la adresa minorităților și dedicat în totalitate anti-discriminării.*“ Termenul „țigan“ trebuie înlocuit cu „rom“, sau mai nou, administrativul german îi numește „europeni nomazi“. Termeni cum ar fi: „negru“, „poponar“, „persoană cu handicap“, „eschimos“ trebuie înlocuite cu termeni neutri din punct de vedere politic. De aceea, pentru viitorii patiseri nu mai există „moorkop“ și „negrese“ în meniu, iar cântecul „Zece negri mititei“ a dispărut, de asemenea. Cărțile autoarei britanice Enid Blyton au fost rescrise în totalitate. Numele de familie al profesoarei „Slap“ a fost transformat în „Snap“, deoarece „Slap“, în argoul limbii engleze înseamnă „prostituată“. În începutul reeditat al cărții, profesoara nu mai dă capace elevilor, ci doar îi ceartă puțin. În seria mult îndrăgită de copii „Faimoșii cinci“, fetele nu mai fac singure treburile casnice, ci împart munca împreună cu băieții, pentru a evita crearea unei abordări de tip „sexist“ care ar putea umili femeia. În consecință, în seria reeditată „Faimoșii cinci“ s-au făcut 100 de modificări. Un alt exemplu, titlul romanului Agathe Christie, „Zece negri mititei“ (1939) a fost schimbat mai întâi în „Zece indieni mititei“, iar în prezent se numește „N-a mai rămas niciunul“.

Ideea originală s-a dus pe apa sâmbetei. Persoanele care sprijină avorturile sunt privite cu ostilitate. Și nu putem spune despre altcineva că este homosexual, sau că dorește să își „schimbe“ sexul, deoarece vom fi numiți homofobi. Sună ca și când ar avea o boală incurabilă... Se consideră incorectitudine politică, dacă un german în loc să poarte un tricou cu steagul american sau britanic, poartă unul cu steaua comunistă germană, sau cu un simbol germanic – care își au originile în cultura noastră. Asta înseamnă că este „corect“ să defilăm cu tricouri cu steagurile națiunilor în fața cărora am pierdut ambele războaie mondiale. Ar trebui să ne gândim mai bine la asta... Dar nu trebuie să mergem chiar atât de departe. Cuvinte ca *Popor*, *Patrie*, *Națiune* sau *Familie* sunt considerate tabu deja. Și până înainte de ultimul Campionat Mondial de Fotbal toată lumea avea un comportament incorect din punct de vedere politic atunci când ne declaram naționalismul printr-un fanion la mașină, sau prin arborarea steagului național în fața casei. În oricare altă țară din lume, acest lucru este perfect normal, ba chiar, este anormal când cineva *nu* face asta, însă „la noi nu se procedează așa“...

Prietenul meu Wolfgang Sipinski mi-a trimis o scrisoare cu titlul: „Corectitudine politică – Lovitură dură la adresa libertății de opinie“:

„Desigur că trăim într-o țară liberă, în care drepturile omului sunt respectate fără nicio îndoială. Așa gândesc majoritatea oamenilor de bună-credință dintre noi. Libertatea de opinie, libertatea presei, libertatea religioasă, libertatea de a constitui grupuri, și nu în cele din urmă, supra-numitele „principii de bază ale democrației liberale“. Cu atâtea libertăți, nu avem de ce să ne plângem. Sau totuși avem ?

Încă din anii 1980 există o sintagmă care descrie „corectitudinea politică“ și care își are originea în cadrul mișcării americane pentru drepturile civile, în semn de protecție a minorităților împotriva discriminării. Ceea ce fusese gândit atunci cu bună credință, a fost transformat în Germania, odată cu trecerea timpului, într-o botniță pentru jurnaliști și oameni politici. Dacă încerci să spui lucrurilor pe nume și să vorbești deschis despre anumite fapte, așa cum sunt ele prezentate acum, poate să însemne, în anumite circumstanțe, sfârșitul carierei profesionale.

În cercurile interne deja este cunoscut faptul că jurnaliștii trebuie să respecte în articolele lor un anumit mod de formulare a ideilor puternic reglementat, mai ales când este vorba de subiecte foarte sensibile. Termeni ca „muncitori-oaspeți“, „muncitori străini“, sau pur și simplu „străini“ sunt interzise, deși au fost folosite de-a lungul timpului chiar și de oamenii politici. În locul acestora, se folosesc cuvinte ca „imigrant“ sau „migrant“. Și ca nimeni să nu se simtă jignit se scrie „emigrant/e“ și „migrant/e“. Cine nu se comportă conform acestui nou cod de exprimare, este în pericol de a fi etichetat drept un „radicalist“ împotriva străinilor, sau chiar „nazist“. Punctul de vedere al acelei persoane nu mai are nicio importanță. Această formă a represaliilor, de care a ajuns să se teamă oricine, este justificată de nerespectarea așa-numitei „corectitudini politice“. Acest lucru – ceva ce nu ar trebui să existe într-o Germanie liberă – este numit pur și simplu „cenzură“.

Chiar oficialitățile și demnitarii cei mai de vază ai acestei țări, în-suși fostul președinte al republicii, Christian Wulff, nu a pus foarte mare preț pe libertatea de opinie, mai ales când era vorba despre intrigile lui personale. În ciuda poziției sale importante, care impunea ca acesta să fie un model pentru noi toți prin acțiunile sale, nu i s-a părut un lucru anormal să sune personal la redacția ziarului „BILD“ și prin niște presiuni uriașe, să oprească publicarea unui articol. Această poveste o cunoaștem mult prea bine, prin intermediul televiziunii, unde subiectul a fost întors pe toate părțile. Toți au fost indignați din cauza cenzurii, mai exact, din cauza tentativei lui Wulff de a cenzura un articol. Incidentul ar fi fost cu adevărat nefericit în cazul în care, președintele republicii ar fi încercat să

prejudiciale ziarul „BILD“ printr-un apel telefonic, iar aceștia să renunțe la publicarea aceluia articol neplăcut. Dar și eu –sincer vorbind – aș fi încercat să fac același lucru...

Să fie acesta motivul pentru care principalele publicații l-au pus la zid pe președintele republicii? Nu înseamnă mai degrabă că cineva NU și-a formulat exprimarea corect din punct de vedere politic, în cazul omului Wulff? Îmi trece prin cap următoarea întrebare: de ce Wulff? Adică, orice om ar alege un împrumut la care să plătească cea mai mică dobândă, nu-i așa? Și față de Wulff, în cazul președinților Rau și Köhler chiar există „dezvăluiri“, dar toți au păstrat tăcerea (spre exemplu: speculațiile despre prostituate îmbrăcate ca stewardese în timpul mai multor zboruri). De ce Wulff? Și de ce un credit? Nu era doar un pretext? Nu cumva avea de-a face cu discursul său la Ziua Băncilor Germane de la sfârșitul lui Martie 2011 în care a apostrofat deschis bancherii? Sau să fie cumva vorba despre zvonul conform căruia Wulff a refuzat să semneze Tratatul ESM (Mechanismul European de Stabilitate)? Într-un alt discurs de-al său, cu ocazia deschiderii celei de-a patra Sesiuni de lucru a Laureatilor Premiului Nobel pentru Economie, Wulff nu și-a ascuns opiniile: „Nu am eliminat nici cauzele crizei și nici nu putem spune: Paza bună trece primejdia rea... Asta se întâmplă doar în câteva state individuale. Întrebarea mea nu este nerezonabilă: La final, cine-l salvează pe salvator? Când și cui vor fi alocate deficiturile acumulate?“

Pe de altă parte Wulff a apelat la responsabilitatea părților implicate: „Tânăra generație nu trebuie să plătească pentru păcatele predecesorilor lor. Avem nevoie de o legătură puternică cu aceștia. Înțeleg indignarea multora. În joc sunt șansele voastre de viitor. Politica trebuie să-și recapete puterea de a acționa. Să încetăm să mai reacționăm ca niște fanatici de fiecare dată când cad acțiunile la bursă. Nu trebuie să ne simțim dependenți și să lăsăm băncile, agențiile de rating și presa mincinoasă să ne ducă de nas.“

Ceea ce au observat doar foarte puțini, este faptul că Wulff în lunile de dinaintea „afacerii“ lui a numit trei noi judecători federali – inclusiv fostul ministru reprezentant al Saarlandului, Peter Müller și fosta judecătoare de la Înalta Curte Federală Sibylle Kessal-Wulf. Concomitent a apărut știrea conform căreia: „Ambii judecători fac parte din cel de-a Doilea Senat care ar putea hotărî interzicerea Partidului Național Democrat.“

Acum, oamenii își imaginează că Partidul Național Democrat ar putea fi interzis prin noua hotărâre a judecătorilor federali. Să fie asta o binecuvântare pentru TOȚI? Acest Partid a fost doar o unealtă prin care diverse grupări strângeau fonduri – nu cumva am fost avertizați de câteva grupări „anti-dreapta“, unele chiar și din afara țării, care de fiecare dată găseau un motiv să arate Germania cu degetul și să o avertizeze înainte să vină să cerșească?

Minciuna creșterii

Constant ni se inoculează în gândire, că dacă am înregistra o creștere mai mare, totul va fi bine. Doamnelor și domnilor, dragi alegători, nu credeți această aberație, deoarece este doar o minciună care nu se va adevăra doar pentru că o auzim zilnic prin intermediul mass-mediei imbecile. Din păcate, trebuie să generalizăm, deoarece libertatea presei mai poate fi găsită doar în muzee și în arhivele vechilor ziare. Cei care caută informații nefiltrate astăzi, trebuie să caute pe Internet. Și pentru că cei care ne exploatează și se comportă ca niște stăpânitori, cei reprezentați prin intermediul guvernelor pe care le controlează, sunt conștienți de existența Internetului, au încercat din răzputeri să aplice biciul cenzurii și acolo.

Interesant, interesant! În timp ce eu scriu acest articol, îmi dau seama că sintagmele ca „cei care ne exploatează“ și „nefiltrat“ sunt cuvinte pe care aplicația mea le vede ca pe erori de scriere. Evident, nimeni nu se aștepta să le folosesc...

Dar să revenim la subiectul concret. Binele planetei, conform doamnei Merkel și al echipei sale, constă în puterea de creștere. Și ca să fim bine-înțeleși: se referă la *creșterea creșterii!* Nu vi se pare o sintagmă ciudată? Chiar este! Dar conform acestor reguli, bursa nu mai funcționează ca centru de tranzacționare a valorilor reale, ci a celor care prin intermediul declarațiilor și evaluărilor lor pot decide asupra existenței diverselor state și corporații. Înainte era o platformă pentru comercializarea hârtiilor „cu valoare“, care reprezentau capitalul unei companii. Lucrurile s-au schimbat. Astăzi, dacă cineva lansează un zvon în cadrul bursei conform căruia o anumită companie nu mai este profitabilă, în câteva secunde își pierde din valoare. Dacă lucrurile merg foarte prost, poate chiar să dea faliment, deoarece brusc, toți acționarii vând. Din câte puteți vedea, lucrurile nu au nicio legătură cu realitatea.

Realitatea este următoarea: creșterea e generată artificial. De exemplu, timp de mulți ani, producătorii din industria alimentară au produs mai mult decât este nevoie. O mare parte din aceste produse ajung prin lanțul de distribuție din supermarketuri direct în gunoi. Nu vă vine să credeți? În cartea „Distruătorul de alimente“, Stefan Kreuzberger și Valentin Thurn afirmă: „*Aruncăm cam aceeași cantitate pe care o mâncăm, cu alte cuvinte, 50% din producția de alimente este distrusă în drumul său de pe câmp în farfurie!*“ Nu vă voi plictisi cu cifre, dar consider că trebuie să știți ceea ce relatează autorii în continuare, și anume că în fiecare an 20 de milioane de tone de mâncare ajung la gunoi numai în Germania, dintre care 500.000 de tone de pâine. Transformați tonele în kilograme și scrieți numărul pe o foaie mare de hârtie ca să vă dați seama cât de mare este cantitatea despre care vorbim.

De ce stau lucrurile așa? Este evident. Fiindcă tot ceea ce ajunge la gunoi a fost plătit de cineva. Acesta este adevărul despre mult aclamata noastră creștere pe care majoritatea ignoranților din lumea financiară și politică o venerază ca pe un vițel de aur!

În revista „Cola, orez și lăcuste“ puteți citi un articol remarcabil scris de Jean Ziegler, în care acesta afirmă: „*La fiecare cinci secunde un copil sub zece ani moare. 37.000 de oameni mor de foame în fiecare zi.*“ Și citează ca sursă „World-Food-Report“ al FAO (Organizația pentru Alimente și Agricultură a Statelor Unite ale Americii). Conform FAO „*agricultura în faza de dezvoltare actuală poate hrăni până la de două ori numărul populației mondiale.*“

Deci puteți vedea că o creștere sustenabilă, mai presus de toate, este o adevărată prostie! Dacă transmitem această idee de creștere continuă unui organism viu, vom ajunge cu toții mai devreme sau mai târziu la concluzia că acest aspect nu poate fi pozitiv. Cunoaștem acest lucru prin intermediul unei afecțiuni îngrozitoare, numită „cancer“.

Și să nu credeți că industria alimentară este un caz excepțional. Nu, este o regulă, deoarece multe dintre bunurile de consum sunt produse de așa natură încât să se strice mult mai devreme decât ar trebui. Astăzi se pot fabrica produse mult mai durabile!

„*Dar care este soluția?*“ vă întrebați. Nu vă faceți griji, răspunsul este surprinzător de simplu: să ne sustragem acestei politici atototărătoare de creștere și să ne îndreptăm spre o redistribuire bazată pe necesitate în cazul tuturor produselor și nu vă faceți griji, fiindcă și în acest standard de viață sunt incluse cea de-a doua mașină și cel de-al doilea televizor pentru copii...